

I reel Henseende er man jo meget begrænset ved en midlertidig Straffelov. Den skal indføje sig under Principperne i den almindelige Lovgivning. Den kan kun ændre indenfor visse Grænser, og derved bliver det hele noget ufuldkomment, hvis der i Principperne i den almindelige Lovgivning, som den ændrer, er Mangler, som kunne trænge til Afhjælpning. Der er jo en nødvendig Grænse for, hvad der kan gøres ved en midlertidig Straffelov, og det kan i og for sig ikke paaankes. Man kan kun have Haab om, at Afløsningen ved en endelig Straffelov, der optager det gode i den almindelige saavel som det gode i den midlertidige Lov og ændrer det efter Tidens Behov, ikke maa lade vente for længe paa sig. Jeg kan i denne Henseende bemærke, at Straffelovkommissionen gør sit mest mulige for at blive færdig, men der vil gaa en længere Tid, inden et saa stort og omfattende Lovarbejde kan antages at blive færdigt fra Lovgivningens Side, da der heller ikke kan antages at være Enighed paa alle Punkter i en saa omfattende Lovgivning. En 3—4 Aar vil der derfor lettelig hengaa, inden Afløsningen finder Sted. Men det vilde være et meget stort Savn, trods de Mangler, der uundgaelig knytte sig til en midlertidig Straffelov, om denne ikke blev gennemført nu, saaledes at den kunde afløse den gældende Lov, i det Øjeblik denne udløber, nemlig den 31. Marts. Ja, allerede det, at der gik 2 Dage over, vilde være en Mangel, idet det mangen Gang vilde sætte Domstolene i Forlegenhed, hvis man undlod at opretholde en gældende Lov for at vende tilbage til en forladt Lovgivning, som man saa atter afløste kort efter med en ny. Det er altsaa højst ønskeligt, hvis Sagen i øvrigt er anbefalesværdig, at Loven bliver gjort færdig inden Udløbet af den nu gældende midlertidige Lov, det vil sige inden 31. Marts, inden 14 Dage. Men dertil anbefaler den sig ogsaa virkelig. Der er ikke foretaget andre Ændringer i den gældende midlertidige Straffelovs Bestemmelser — bortset altsaa fra § 5 — end saadanne, som ere redaktionelle, eller som udfyldte Punkter, der ere oversete ved den tidligere Behandling eller have undergaaet nogen Forandring ved den mellemkommende Lovgivning. Der er ingen af disse Ændringer, hvad enten de ere foretagne af Regeringen eller af Folketinget, som forandre det væsentlige i den nugældende midlertidige Lov, eller som ikke kunne anbefales. Ja, der kan være en eller anden teknisk Betænke-

lighed ved en eller anden Paragraf, men det har saa ringe Betydning, at det ikke bør veje op mod det store Gode, som det vil være, at Lovforslaget bliver færdigt i rette Tid.

Af vigtigere Punkter, hvor Forandringer ere gjorte, skal jeg kun nævne nogle ganske enkelte. Den Skærpelse med Hensyn til Voldsforbrydelser, som er vedtagen af Hensyn til, at § 5 om Legemsstraf som Tillægsstraf er udgaaet, billiger jeg; den maa sikkert billiges i sin Tanke. Ligeledes med Hensyn til Udførelsen billiger jeg den ganske, og ogsaa teknisk set, for saa vidt der er Tale om at sætte en større Straf i Gentagelsestilfælde, hvad der ikke var sket i den nugældende midlertidige Straffelov. — Ligeledes kan jeg billige Bestemmelserne med Hensyn til de særlig raag og brutale Voldsgerninger, selv om de ikke ville føre til saa stor Straf, som med de nugældende Bestemmelser vilde være indtraadt, naar Forbrydelsen har meget vidtgaaende Følger. Jeg kan altsaa erkende Tankens Rigtighed; rent teknisk vil jeg sige, at det ikke er ganske heldigt, og at man ikke fuldt opnaar sin Hensigt, naar et nogenlunde bestemt Skøn over, om det, der er sket, er raat og brutalt, sættes som Betingelse for en skærpet Minimumsstraf. Hvis man nu havde en meget lemfældig, overbærende Domstol, kunde man blive narret, idet Domstolen kunde sige: Vi finde det ikke raat og brutalt. Det er altsaa en rent teknisk Bemærkning. Denne Fare er vel i Virkeligheden ikke til Stede, thi jeg tror, at den forbryderiske Almenhed sikkert er paa det rene med, at Tendensen i vore Straffedomstole i lang Tid ikke har været den: at være særlig overbærende overfor Voldsforbrydere.

Ogsaa paa et andet Punkt maa det billiges, at der er indført en Skærpelse, nemlig med Hensyn til visse Sædelighedsforbrydelser, navnlig dem, som vedrøre det, man har kaldt og kalder den hvide Slavehandel. Der er en international Forbindelse mellem Staterne for at bekæmpe dette store Onde, og Staterne have forpligtet sig til at bringe deres Lovgivning i Overensstemmelse i denne Henseende. For saa vidt som der altsaa her er sket Ændringer i den gældende midlertidige Straffelov, kan det kun hilses med Bifald.

Jeg skal dernæst omtale et tredje Punkt. Ved Siden af den Ret, som er indrømmet ved den gældende midlertidige Straffelov til at internere Personer, som gentagne Gange have gjort sig skyldige i visse Forbrydelser, Retten til at fjerne